

Fagbladet Farmakonom 15/10 – 2009

Af Anneke Lyngholm, Journalist

2009/16 - Farmakonom med grønne fingre gik nye veje

52-årige Ulla Ludvigsen havde sin første arbejdsdag på et apotek som 19-årig. Hun har arbejdet som farmakonom i 27 år – lige indtil hun en sommerdag for tre år siden sagde sit faste job på Hjørring Løve Apotek op og slog sig på grøntsags-avl.

Umiddelbart har jobbet som farmakonom og gårdbutikken *Orkidegården* nær Tornby Strand i Vendsyssel ikke meget med hinanden at gøre. Og så alligevel.

Da Ulla Ludvigsen som helt ung blev ansat på Hjørring Løve Apotek, var det som ufaglært, og hendes job bestod i at fylde tabletter på glas og hælde hostesaft på flaske. Hun satte etiketter på flasker, og hun kom lynhurtigt til at elske arbejdet i påfyldningen.

– Dengang lavede vi jo det hele selv. Jeg husker, når vi for eksempel lavede Koffisal tabletter og slog dem på maskine, og når vi lavede salver og kom dem på tube. Vi arbejdede altid efter en instruks. Det var et stort ansvar, og det kunne jeg godt lide. Det var ikke noget forkromet job, men det var meget konkret. Der er meget logik i det, når man skal lave en tablet og står med det virksomme stof og fyldstoffer, og jeg har det næsten på samme måde, når vi skal have hvidkål til at vokse. Der skal også logik og bestemte forhold til, for at det kan lykkes, og så koster det ti kroner, og der er mad til en familie i to dage. Det giver mening for mig. Dengang jeg arbejdede som farmakonom, og vi producerede, var jeg på laboratoriet om formiddagen og ekspederede om eftermiddagen, men med årene blev produktionen en mindre og mindre del af jobbet, og det var jeg faktisk lidt ked af. I dag producerer jeg en hel masse igen. Nu er det bare grøntsager, siger Ulla Ludvigsen.

Moderen døde

Ullas mor døde, da Ulla var 18 år, og hendes far stod tilbage med familiens gård og Ulla og hendes mindre søskende.

– Det var nødvendigt, at jeg hjalp meget til i det daglige, og det var min lærer Bo, der fik skabt kontakt til daværende apoteker Knud Sevel på Hjørring Løve Apotek. Min lærers kone Gunhild var farmakonom, og hun og Bo hjalp mig, så jeg kom til at arbejde på apoteket. Efter en tid spurgte Knud Sevel, om jeg kunne tænke mig at komme i lære, og det var jeg fantastisk glad for. Den familie har

haft stor betydning for mig. Efter Knud Sevel blev hans søn Jesper Sevel apoteker på Hjørring Løve Apotek, og jeg føler, at familien gav mig en stor chance dengang. De andre, der kom ind, havde jo studentereksamen, og jeg havde kun gået i realen, men Knud Sevel troede på mig, siger Ulla Ludvigsen.

Tæt på Vesterhavet

Hun sidder i køkkenet på *Orkidegården* lidt uden for Tornby og fortæller. Ude i forretningen er hendes voksne datter Lisa, der har ferie fra universitetet, ved at gøre klar til kl. 10. Der åbner *Orkidegården* nemlig, og så er der rykind lige til aften, hvor fastboende og turister blandt andet kommer og køber nyhøstede savoykål, tomater, agurker, hvidløg, broccoli, krydderurter, peberfrugter samt lilla, gule, grønne blomkål på gården, der er genbo til Tornby Strand Camping. Kun en bæk skiller *Orkidegården* og campingpladsen, og tæt på gården bruser Vesterhavet og skyller op på et af de smukkeste stykker strand i Danmark.

En lille bod ved vejen

– Da jeg var færdiguuddannet efter tre år, fik jeg job på Hirtshals Apotek, og der var jeg i ti år. Herefter var jeg på Medicindepotet på Hjørring Sygehus i ti år, og i fem år var jeg igen på Hjørring Løve Apotek, inden jeg sagde jobbet op og satsede på grøntsagerne. Min mand Søren er uddannet elektriker. Vi har boet på gården i 26 år, og vores piger Lisa og Maria er nu 22 og 18 år. Det var egentlig Lisa, der som femårig var årsag til, at vi begyndte at sælge ved vejen, for hun havde set en lille bod et sted, og hun insisterede på, at hun gerne ville sælge ærter for enden af vores grusvej – ved landevejen mellem Hirtshals og Hjørring. Hun sad oppe ved vejen på en lille trappestige, og kunderne spurgte hende, om hun ikke også havde jordbær og kartofler. Det havde hun ikke, men det kunne der jo gøres noget ved, så lige så stille voksede produktionen, og vi byggede primitive drivhuse og fik flere slags grøntsager på de 15 tønnder land, som vi i dag har dyrket. Det var skønt, men det var også meget hårdt, for jeg havde jo stadig mit job som farmakonom på apoteket, og jeg var oppe kl. 4 om morgenen for at høste grøntsager. Når jeg var færdig med det, vaskede jeg mig og skrubbede neglene og kørte på apoteket, og når jeg kom hjem, kom jeg sent i seng. Jeg havde næsten aldrig fri, for butikken er åben fra Grundlovsdag til uge 42 – syv dage om ugen fra kl. 10-18. Men sådan kørte det – med dobbeltarbejde – i nogle år.

Brød sammen

Ulla Ludvigsen levede dog livet i et gear, der ikke i længden kunne holde til belastningen, og en sommerdag i 2006 kom hun så langt ud i overhalingsbanen, at hun blev tvunget til at sætte farten ned.

– Jeg vidste simpelthen ikke, hvem jeg var. Da jeg var på vej på arbejde på apoteket, kunne jeg ikke huske, hvem jeg var, og dér blev jeg bange. I forvejen døjede jeg med at sove om natten, så dén dag blev jeg klar over, at jeg måtte vælge, om jeg skulle fortsætte som farmakonom, eller om jeg ville satse på gårdbutikken. Jeg kom igennem dagen på apoteket uden at sige noget til nogen, men det var hårdt for mig at erkende, at jeg ikke kunne magte det hele, og der gik en lille måned, før jeg sagde op. Min chef, Jesper Sevel, var meget imødekommende og venlig, og han havde forståelse for, at jeg ville prøve at se, om gårdbutikken kunne bære. Det var jeg rigtig glad for, siger Ulla Ludvigsen.

Hun var ikke på noget tidspunkt sygemeldt, men da hun var stoppet som farmakonom, var det efterår, og hele vinteren lavede hun ingenting ud over at falde til ro.

Kontakten med kunder

Foruden fællesnævneren med at »producere noget«, så er kundekontakten noget af det, Ulla Ludvigsen altid har holdt meget af, da hun arbejdede på apotek, og den har hun også i sit nye job.

– At tale med mennesker er nok min styrke. På apoteket var der mange glade kunder, men der var også nogle, der var kede af det, og det skal man kunne mærke. Det duer ikke at stå og være lidt morsom, hvis kunden er trist, og den slags synes jeg, at jeg er god til at fornemme, siger Ulla Ludvigsen.

I gårdbutikken er der ud over grøntsager også vin, pesto, brugskunst og blomster, og Ulla Ludvigsen savner ikke at arbejde på apoteket.

– Men jeg vil ikke udelukke, at det her er en periode af mit liv, og at jeg tager arbejde som farmakonom igen. Jeg har stadig kontakt til gamle kolleger, og Lisbeth Hansen, der er farmakonom på Hjørring Løve Apotek, er min nære ven. Jeg har været ven med hende siden første dag, jeg trådte ind på apoteket. Der er også en nu pensioneret farmakonom, der strikker sokker, som jeg sælger for hende, og jeg har en farmakonom-kollega, der har arbejdet på Svane Apoteket i Hjørring. Hun og hendes mand har åbnet en vingård uden for Hjørring, hvor de sælger vin og andre delikatesser, og jeg har også et udvalg af hendes varer i min butik, siger Ulla Ludvigsen.

Kunden gik bag disken

Mange fra lokalområdet kender hendes ansigt fra de mange år, hun har arbejdet på apotek, og derfor er de heller ikke sene til at bede om råd og hjælp, hvis de har brændt sig på brændenælder eller er blevet stukket af hvepse eller myg.

– Så får de lige lidt Mepyramin creme på, når de kommer ind for at handle. De spørger mig om mange forskellige ting, men jeg siger også tit, at nu er de altså nødt til at gå på apoteket. Det er ikke alt, jeg kan svare på, siger Ulla Ludvigsen med et grin.

Hun har besøg af mange turister, men hun har også mange faste kunder, og da hendes ældste datter i sommer blev akut syg og blev hentet med fuld udrykning, var der resolut en kunde, der stillede sig bag disken, så Ulla Ludvigsen kunne være der for sin datter.

– Lisa blev heldigvis hurtigt frisk igen, men kunden blev der hele resten af ugen og hjalp mig. Det er helt fantastisk, og jeg har desuden stor hjælp af min mand og mine piger og min far, der kommer hver dag. Jeg har også flere kunder, der ofte er her og giver en hånd med, og det er så skønt med al den godhed. Og det er godt at få råd fra mange sider. Det var for eksempel mine piger, der pressede på for, at jeg fik en dankort terminal. De sagde: »Det skal du da have, mor« og det kan jeg jo også godt se nu, hvor jeg har den.

Et råd fra Lars Kolind

Det er ikke kun kunder, der kommer i butikken, som smager varerne fra Tornby. I sommer var *Orkidegården*'s aspargeskartofler med i den ret, der blev kåret til årets fiskeret på Hirtshals Fiskefestival, og det er Ulla Ludvigsen rigtig glad for og stolt over – også set i lyset af, at hun er selvlært udi grøntsagsproduktion.

– Vi leverer grøntsager og kartofler til Munchs Hotel, Hotel Skaga og Restaurant Lilleheden i henholdsvis Tornby og Hirtshals, og de fortæller gerne, at de får varer fra *Orkidegården*, fortæller Ulla Ludvigsen, som i øvrigt lige skulle vænne sig til gårdens navn, da det var helt nyt.

– Det var Lars Kolind fra Oticon og hans bror Peder, der begyndte at handle her om sommeren, og de sagde, at jeg ikke kunne have en forretning, der ikke hed noget. »Hvordan skal vi så forklare andre, hvor den ligger, indvendte de«. Det kunne jeg jo godt se, og da der vokser så mange vilde orkideer i området, var *Orkidegården* oplagt, men jeg var ikke så begejstret for det i begyndelsen. Jeg syntes, det lød lidt for blæret, men jeg tænkte også, at når de to er så gode til at drive forretning, må jeg lytte til deres råd. Og jeg kan da også i dag se, at det er noget af det klogeste, jeg har gjort.

Et job ad gangen

Ulla Ludvigsen har en løn, der svarer til den, hun tjente på apoteket, og i vinterhalvåret holder hun lidt fri og reparerer det, der skal repareres.

– Vi har udvidet butikken i en takt, hvor vi kunne følge med uden at skulle låne penge, og det har været vigtigt for os. Jeg synes, jeg har et rigtig godt liv i dag, hvor jeg kun skal passe ét job, og uanset hvad jeg kommer til at lave i fremtiden, ligger det fast, at ét job ad gangen er nok for mig, siger Ulla Ludvigsen.

